

CESTY SPIRITUALITY

Jacques
Philippe

HLEDEJ POKOJ A ZŮSTÁVEJ V NĚM

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/E-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

Jacques Philippe

HLEDEJ POKOJ

A ZŮSTÁVEJ V NĚM

© Éditions des Béatitudes
Société des Œuvres Communautaires, 1991

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2020
Petrská 9, 110 00 PRAHA 1
Tel.: 222 311 206
E-mail: paulinky@paulinky.cz www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-361-0 (Tištěná kniha, 3. vyd.)

ISBN 978-80-7450-379-5 (PDF)

ISBN 978-80-7450-380-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7450-381-8 (Mobipocket)

Třetí, přepracované vydání

ÚVOD

**„Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj“
(Kol 3,15)**

*Zkušenost vám ukáže, že pokoj,
díky němuž se ve vás rozhostí milosrdenství,
lásky k Bohu a k bližnímu,
je přímou cestou k věčnému životu.
(Juan de Bonilla, 16. století)*

Doba, v níž žijeme, je plná nepokoje a neklidu. To má vliv nejen na náš každodenní život, ale velmi často i na ten duchovní. Naše hledání Boha, snaha o svatost i služba bližním jsou nezřídka plné neklidu a úzkosti, ačkoli bychom mohli být pokojní a plní důvěry, jak by to odpovídalo postoji dětí Božích, k němuž nás vybízí evangelium.

Je proto velice důležité, abychom konečně pochopili, že cesta k Bohu a ke svatosti, která se po nás žádá, je mnohem účinnější, kratší i snazší, pokud se naučíme uchovat si za každé situace pokojné srdce.

Neboť tehdy jsme učenliví vůči Duchu Svatému a Pán v nás svou milostí může vykonat mnohem více, než co bychom kdy dokázali vlastním úsilím.

Právě tuto skutečnost se pokouší čtenářům přiblížit první část knihy. Následuje přehled mnoha situací, v nichž se běžně ocitáme a které nás zneklidňují. Ukážeme si, jak jim čelit ve světle evangelia, abychom si uchovali vnitřní pokoj.

V tradici církve najdeme mnohé učitele duchovního života, kteří se zabývali tímto tématem. Třetí část knihy proto nabízí výběr textů několika autorů z různých staletí, jež dobře ilustrují různá témata, o kterých tato kniha pojednává.

VNITŘNÍ POKOJ A CESTA SVATOSTI

1. Beze mne nemůžete dělat nic

Máme-li dobře pochopit, jak je pro náš křesťanský růst podstatné, abychom se snažili získat vnitřní pokoj a co nejvíce si jej udržet, musíme si především připomenout jednu věc: všechno dobro, které můžeme vykonat, pochází od Boha a jediné od něj. „*Beze mne nemůžete dělat nic*,“ říká Ježíš (Jan 15,5). Neříká nám, že toho nezmůžeme moc, ale že *nemůžeme dělat nic*.

Je docela zásadní, abychom byli pevně přesvědčeni o této pravdě. Často musí Bůh v našem životě dopustit mnohé neúspěchy, zkoušky a pokoření, abychom tato slova přijali nejen hlavou, ale aby se stala i naší bytostnou zkušeností. Kdyby Pán mohl, rád by nás ušetřil všech těch zkoušek. My je však potřebujeme, abychom se přesvědčili o tom, že nemůžeme konat dobro sami o sobě. Všichni svatí nám dosvědčují, jak je nezbytné dojít k tomuto poznání. Ono je totiž nutným předpokladem toho, aby

v nás Pán mohl konat velké věci. Proto svatá Tereška řekla, že za největší obdrženou milost považuje to, že jí Pán „ukázal její nepatrnost a slabost“.

Pokud ta slova evangelia podle Jana vezmeme vážně, snadno pochopíme, že zásadní problém našeho duchovního života je shrnut v následující otázce: Jak umožnit Ježíši, aby ve mně jednal? Jak dovolit Boží milosti, aby mohla v mém životě svobodně působit?

Je z toho zřejmé, že by naším cílem neměla být snaha dělat spoustu věcí (byť dobrých a správných) jen podle našeho rozumu, podle našich plánů a schopností, ale měli bychom se především snažit rozlišit, jaké jsou vnitřní dispozice naší duše; jinými slovy, zaměřit se na postoje srdce, na duchovní podmínky, které Bohu umožňují v nás jednat. Jen tak budeme moci nést „trvalý užitek“ (srov. Jan 15,16).

Neexistuje univerzální recept ani jednoznačná odpověď na otázku, co konkrétně máme dělat, abychom umožnili Boží milosti svobodně působit v našem životě. Určitě bychom museli napsat celý traktát o křesťanském životě, kde bychom se věnovali modlitbě (hlavně vnitřní modlitbě, která je z tohoto hlediska nesmírně důležitá), svátostem, očišťování srdce, učenlivosti a poddajnosti vůči

Duchu Svatému atd., zkrátka všem prostředkům, skrze něž může Boží milost pronikat k naší duši.

V této útlé knížce se nelze věnovat všem zmíněným tématům. Zaměříme se proto pouze na jednu část odpovědi na otázku *co dělat*, která nám přijde obzvlášť důležitá, a přitom není tolik známá. Ani mnozí věřící si ji příliš neuvědomují, natož aby ji praktikovali ve svém životě, i když jsou jinak ve své víře horliví.

Naše další úvahy vycházejí z této základní pravdy: máme-li Boží milosti umožnit, aby v nás jednala (samozřejmě ve spolupráci s naší vůlí, rozumem a našimi schopnostmi) a konala všechny „*dobré skutky, které nám Bůh připravil*“ (srov. Ef 2,10), naprosto nejdůležitější je, abychom se snažili ***získat a udržet si vnitřní pokoj***, pokoj v srdci.

Na vysvětlenou můžeme použít malé podobenství (jen ho nesmíme brát doslova, tak jako většinu přirovnání). Představme si hladinu jezera, na níž se odráží slunce. Je-li hladina jezera klidná a pokojná, slunce se odráží téměř dokonale, a to tím dokonaleji, čím je hladina klidnější. Je-li naopak hladina rozbouřená, obraz slunce se na ní nemůže odrážet.

Podobně je to s naší duší vůči Bohu: čím je naše duše klidnější a pokojnější, tím více se v ní odráží Bůh, tím hlouběji se do nás vtiskuje jeho obraz a jeho milost může skrze nás působit. A naopak,

je-li naše duše neklidná a ztrápená, milost Boží v ní bude jednat s většími obtížemi. Veškeré dobro, které můžeme vykonat, je odrazem onoho základního Dobra, jímž je Bůh. Čím je naše duše pokojnější, vyrovnanější a odevzdanější, tím snáze se toto Dobro sdílí nám a skrze nás ostatním. Písmo říká: „*Hospodin uštedří svému lidu sílu, Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu*“ (Žl 29,11).

Bůh je Bohem pokoje. Promlouvá a jedná jen v pokoji, nikoli uprostřed rozruchu a neklidu. Vzpomeňme si na zkušenost proroka Eliáše na hoře Choreb: Bůh nebyl ani ve vichru, ani v zemětřesení, ani v ohni, ale „*v tichém a jemném vánku*“ (srov. 1 Král 19,12).

Často jsme rozrušení, zneklidňujeme se a chceme si všechno vyřešit sami, ačkoli by bylo lepší pokojně setrvat pod Božím pohledem a nechat jej v nás konat a působit, s moudrostí a mocí nekonečně větší, než je naše. „*Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. Vy však nechcete*“ (Iz 30,15; ČEP).

Aby nedošlo nedorozumění – tohle dílko nemá být výzvou k lenosti a pasivitě. Právě naopak, je výzvou ke konání, někdy až k velké aktivitě. Naše konání má být ovšem v souladu s působením Ducha